

На білому снігу дуби на диво чорні

Микола Руденко

На білому снігу дуби на диво чорні.
Поміж дубів стоїть давно забутий дот.
Бійниці розвелись, мов щелепи потворні,
Мов пащі викопних, погорблених істот.

Давно уже сюди ніхто не возить міни,
Не чути вибухів та пересвисту куль —
Натоптує лісник у амбразури сіно,
Щоб годувати ним довірливих козуль.

Ледь чутно скрипнули його широкі сани—
І непоквапний кінь рушає уперед.
А поза дубом ген випалюють селяни
Цупкий, неначе дріт, посохлий очерет.

Біжить, сурмить вогонь над очманілим снігом,
Який сичить, шипить і пару викида.
А песик нагляда за цим шаленим бігом —
Вогонь там готить чи хлюпає вода?